

Legendă

Gabriel Cristea

Valuri se-nspumegă în aerul sărat.
Galopul unui armăsar destramă-n urmă aurora
și zborul păsării nețârmuririi plutește ca un voal...

Femei pe cai își conturează-n răsărit frumoase siluete;
Sunt amazoane cu pielea ca arborii de scorțișoară,
venite să-și încerce arcul prin frenezia mării.
Se disipează-n vânt, par roiuri de albine
ce năpădesc falange de ahei purtându-și aroganța-n vintre
și-n negrele ceramici de Micene*.

În arc solar, săgeți de bronz ce îl vestesc pe Ares*
străpung meșteșugite-armuri - și Hefaistos* plânge!
Dezlănțuite sunt ca norii de furtună
împrăștiind patriarhatu-Atenei, la Pontul Euxin.

Nu-i chip să-nfrângi decât prin viclenii
a tracilor mândrie femeiască - vlăstarele lui Bendis*,
crescute-n umbra vânătorii de bărbați.

Pe-un țărm înalt, tăcutele menade,
în cerc, așteaptă profeția
- se-aud vuind cochilii și valuri se retrag.
Un armăsar pursânge mai galopează încă;
Și sângериu se trece amurgul trist și vag...